

УДК 343.2

DOI <https://doi.org/10.24144/2788-6018.2022.01.48>

КРИМІНАЛЬНО-ПРАВОВІ НАСЛІДКИ УМИСНОГО НЕВИКОНАННЯ ОБМЕЖУВАЛЬНИХ ЗАХОДІВ

Ковалик Ю.М.,

аспірантка кафедри кримінального права та кримінології
Львівського національного університету імені Івана Франка
ORCID ID: 0000-0003-3121-731X

Ковалик Ю.М. Кримінально-правові наслідки умисного невиконання обмежувальних заходів.

Вітчизняне кримінальне право перебуває у постійній динаміці, тобто норми чинного законодавства вдосконалюються, запроваджуються зовсім нові, раніше невідомі, кримінально-правові категорії, враховуються і досліджуються рекомендації міжнародних інституцій та інше. Не виняток у цьому процесі, і розділ XIII-1 Загальної частини Кримінального кодексу України, в якому регламентовані обмежувальні заходи, а також стаття 390-1 Кримінального кодексу України, де законодавець передбачив кримінальну відповідальність за умисне невиконання таких.

У цій науковій статті проаналізовано не склад кримінального правопорушення, передбаченого статтею 390-1 Кримінального кодексу України, а розглянуто цю норму із погляду підстав криміналізації.

Так, доведено, що існування в межах однієї норми кількох альтернативних суспільно небезпечних діянь у формі умисного невиконання обмежувальних заходів, передбачених статтею 91-1 Кримінального кодексу України, або умисного невиконання обмежувальних приписів, або умисного ухилення від проходження програми для кривдників, за умови їх правильного тлумачення не містять суперечностей. Також виведено правила продовження застосування до особи кримінально-правових обмежувальних заходів у разі їх умисного невиконання та одночасного притягнення особи до кримінальної відповідальності за статтею 390-1 Кримінального кодексу України.

Обґрунтовано потребу у виділенні суспільно небезпечного діяння у формі умисного невиконання обмежувальних заходів, передбачених статтею 91-1 Кримінального кодексу України, у окрему частину статті 390-1 Кримінального кодексу України як кваліфікований склад цього кримінального правопорушення, за який особа нестиме більш тяжчі кримінально-правові наслідки, які передбачені санкцією статті. Це буде сприяти не лише превенції, а й відповідати вимогам міжнародних нормативно-правових актів.

Тож, у підсумку варто наголосити, що регламентація обмежувальних заходів та встановлення кримінальної відповідальності за їх умисне невиконання у Кримінальному кодексі України є позитивним кроком, однак через новизну цих положень є потреба у певних змінах.

Ключові слова: обмежувальні заходи, обмежувальний припис, програма для кривдників, кримінально-правові наслідки, превенція.

Kovalyk Y. Criminal consequences of intentional non-compliance with restrictive measures.

Domestic criminal law is being in constant dynamics, so it means that the norms of the current legislation are being improved, new, previously unknown, criminal-legal categories are being introduced, recommendations of international institutions are taken into account, etc. Not an exception in this process is chapter XIII-1 of the General part of the Criminal Code of Ukraine, which regulates restrictive measures, as well as Article 390-1 of the Criminal Code of Ukraine, where the legislator provided criminal liability for intentional non-compliance of the measures.

This scientific article does not analyze the composition of the criminal offense under Article 390-1 of the Criminal Code of Ukraine, but considers this article in terms of its criminalization.

It is proved that the existence within one article of several alternative socially dangerous acts in the form of intentional non-compliance with restrictive measures) provided for in Article 91-1 of the Criminal Code of Ukraine, or intentional non-compliance with restrictive orders, or intentional evasion of the program for offenders, if correct interpretation provided do not contain contradictions.

The rules of continued application of criminal law restrictive measures in case of their intentional non-compliance and simultaneous bringing a person to criminal justice under Article 390-1 of the Criminal Code of Ukraine are also derived.

Explained the need to single out a socially dangerous act in the form of intentional non-compliance with restrictive measures provided in Article 91-1 of the Criminal Code of Ukraine in a

separate part of Article 390-1 of the Criminal Code of Ukraine as a qualified component of this criminal offense, for which the person will bear more serious criminal consequences, which are provided by the sanction of the article. This will not only promote prevention, but also meet the requirements of international regulations.

Therefore, in conclusion it is important to emphasize that the regulation of restrictive measures and the establishment of criminal liability for their intentional non-compliance in the Criminal Code of Ukraine is a positive step, but due to the novelty of this legal category there is a need for their partial editing and changes.

Key words: restrictive measures, restrictive order, program for offenders, criminal consequences, prevention.

Постановка проблеми. Застосування до особи заходів кримінально-правового характеру, зокрема, одного чи декількох обмежувальних заходів тягне обов'язок їх належного виконання, в іншому разі держава в особі уповноважених органів повинна відреагувати на їх недотримання та відновити порушену справедливість. Тож, законодавець одночасно з регламентацією положень про обмежувальні заходи у Загальній частині Кримінального кодексу України (далі – КК України) вніс відповідні доповнення і у Особливу частину КК України. Так, згідно з Законом України «Про внесення змін до Кримінального та Кримінального процесуального кодексів України з метою реалізації положень Конвенції Ради Європи про запобігання насильству стосовно жінок і домашньому насильству та боротьбу з цими явищами» (далі – Закон № 2227-VIII) 6 грудня 2017 року КК України доповнено статтю 390-1 «Невиконання обмежувальних заходів, обмежувальних приписів або непроходження програми для кривдників», яка встановлює кримінальну відповідальність за умисне невиконання обмежувальних заходів, передбачених статтю 91-1 цього Кодексу, або умисне невиконання обмежувальних приписів, або умисне ухилення від проходження програми для кривдників особою, щодо якої такі заходи застосовані судом, а також санкцію у вигляді арешту на строк до шести місяців або обмеження волі на строк до двох років [1]. Таке рішення з-поміж іншого зумовлено вимогою, передбаченою у частині третій статті 53 Конвенції Ради Європи про запобігання насильству стосовно жінок і домашньому насильству та боротьбу із цими явищами (далі – Стамбульська конвенція), де зазначено, що сторони вживають необхідних законодавчих або інших заходів для забезпечення того, щоб порушення обмежувальних або захисних приписів, виданих відповідно до пункту 1, підлягало ефективним, пропорційним та переконливим кримінальним або іншим юридичним санкціям [2].

Стан опрацювання цієї проблематики.

Сьогодні дослідження кримінально-правових обмежувальних заходів здійснено фрагментарно. Так, поняттю заходів кримінально-правового характеру присвячені праці багатьох дослідників, зокрема Л. В. Багрій-Шахматова, Ю. В. Бауліна, В. М. Бурдіна, В. К. Грищука, О. О. Дудорова, В. М. Кудрявцева, В. М. Куца, М. І. Панова, В. Я. Тація, М. І. Хавронюка та інших. Однак, обмежувальні заходи стали предметом розгляду невеликої кількості учених, серед них І. В. Жук, О. В. Козаченко, П. В. Кравець, Д. Є. Крикливець, К. А. Новікова, Т. О. Павлова, О. О. Чорна, В. В. Шаблістий, А. М. Яценко.

Метою статті є дослідження кримінально-правових наслідків, які настають у разі умисного невиконання призначених особі обмежувальних заходів, які передбачені статтю 91-1 КК України.

Виклад основного матеріалу. Насамперед хочу наголосити, що у цьому дослідженні не буду зупинятись над аналізом складу кримінального правопорушення, передбаченого статтю 390-1 КК України, а оглянемо цю норму із погляду підстав криміналізації.

Кримінально-правові обмежувальні заходи мають поліфункціональний характер, що означає одночасне існування суміжних понять у різних галузях права. Якщо коротко описати, то це є: 1) терміновий заборонний припис, а також направлення на проходження програми для особи, яка вчинила домашнє насильство чи насильство за ознакою статі, тобто виконання програм для кривдників (адміністративно-правове регулювання); 2) обмежувальний припис (цивільне правове регулювання); 3) обмежувальні заходи (кримінальне процесуальне регулювання) [3, с. 216-219]. Тож, з огляду на диспозицію статті 390-1 КК України науковий інтерес становлять обмежувальний припис та направлення для проходження програми для кривдників. Варто вказати, що хоч і вищезазначені заходи мають відмінність між собою, а саме правову природу, все ж існують і певні схожості з кримінально-правовими обмежувальними заходами. А направлення особи для проходження програми для кривдників не є самостійним заходом у КК України і реалізовується як один із різновидів кримінально-правових обмежувальних заходів.

Отже, повертаючись до статті 390-1 КК України, законодавець передбачає кримінальну відповідальність за невиконання різних за правовою природою заходів. Однак чи доцільним є таке рішення?

По-перше, варто наголосити, що кримінально-правові обмежувальні заходи можуть бути застосовані до особи лише у випадку вчинення нею суспільно небезпечного діяння, що є істотною відмінністю та особливістю кримінально-правової сфери. А тому невиконання заходів крими-

нально-правового характеру, призначених особі за вчинене суспільно небезпечне діяння, повинні тягнути за собою тяжчі правові наслідки, ніж за вчинення інших правопорушень. Водночас, соціальна обумовленість криміналізації діянь, що пов'язані з невиконанням кримінально-правових обмежувальних заходів та суміжних понять, не викликає сумніву. Підтвердженням цій тезі виступає насамперед судова практика притягнення осіб до кримінальної відповідальності саме на підставі статті 390-1 КК України, в частині умисного невиконання обмежувальних приписів або умисного ухилення від проходження програми для кривдників, однак про це дещо згодом. Тим паче, що порушення застосованих до особи вищезначених заходів зумовлює не лише небезпеку для потерпілого, а й ризики щодо подальшої протиправної діяльності щодо останнього, а відтак, може активувати кримінально-правову сферу регулювання суспільних відносин.

По-друге, зіставивши види кримінально-правових обмежувальних заходів із видами обмежувального припису (частина друга статті 26 Закону України «Про запобігання та протидію домашньому насильству» (далі – Закон № 2229-VIII) [4], можна підтвердити, що такі є або тотожними, або схожими між собою. І так як саме різновиди відповідних заходів проявляють конкретні аспекти їх реалізації, то сьогодні ситуація виглядає наступним чином: порушення одного із різновидів кримінально-правових обмежувальних заходів або обмежувального припису повинні тягнути для особи відповідні наслідки. Однак не варто й забувати, що ці заходи мають відмінності, зокрема, у правовій природі цих заходів, підставі їх призначення, а також у строках застосування, органах контролю, нижньої межі віку особи, до якої такі можуть застосовуватись, та інше. Все ж навіть попри ці особливості, які зумовлені конкретною правовою сферою, в межах якої призначаються вищезначені заходи, їх невиконання має породжувати для особи негативний результат. Саме цей аспект і проявлятиме їх ефективність.

Щодо виконання програми для кривдників, то відповідно до пункту 10 частини першої статті 1 Закону № 2229-VIII програма для кривдника – це комплекс заходів, що формується на основі результатів оцінки ризиків та спрямований на зміну насильницької поведінки кривдника, формування у нього нової, неагресивної психологічної моделі поведінки у приватних стосунках, відповідального ставлення до своїх вчинків та їх наслідків, у тому числі до виховання дітей, на викорінення дискримінаційних уявлень про соціальні ролі та обов'язки жінок і чоловіків [4]. Важливо, що згідно з положеннями чинного законодавства ця програма може бути застосована до особи або як різновид кримінально-правових обмежувальних заходів за вчинення криміналь-

ного правопорушення (пункт 5 частини першої статті 91-1 КК України), або на підставі статті 39-1 Кодексу України про адміністративні правопорушення (далі - КУпАП), як спеціальний захід щодо протидії домашньому насильству (стаття 28 Закону № 2229-VIII) [5; 6; 4]. А відтак, у цьому і полягає складність тлумачення законодавчого припису, що стосується умисного ухилення від проходження програми для кривдників як суспільно небезпечного діяння, передбаченого диспозицією статті 390-1 КК України. Адже незрозуміло чи законодавець криміналізує діяння, у формі порушення вимог, які передбачені у статті 39-1 КУпАП, чи помилково дублює і виводить у самостійне поняття один із різновидів обмежувальних заходів, передбачених статтею 91-1 КК України. Другий випадок варто виключити взагалі, оскільки встановлення кримінальної відповідальності в межах однієї норми у формі двох альтернативних суспільно небезпечних діянь у вигляді умисного невиконання обмежувальних заходів як цілого поняття, і поряд з цим одного із їх різновидів, направлення для проходження програми для кривдників як частини, є цілковитим порушенням не лише законодавчої техніки, а й основних правил логіки. А ось щодо першого випадку, то необхідно вказати на те, що у КУпАП міститься норма, у якій вже передбачено адміністративну відповідальність за невиконання одного із спеціальних заходів щодо протидії домашньому насильству, а саме термінового заборонного припису, що також видається в межах адміністративно-правової сфери регулювання (стаття 173-2 КУпАП) [6]. Відтак, опираючись на положення, що у адміністративно-правовій сфері регулювання існують два заходи, котрі є суміжними з кримінально-правовими обмежувальними заходами, терміновий заборонний припис та направлення на проходження програми для особи, яка вчинила домашнє насильство чи насильство за ознакою статі (програми для кривдників), логічно і доречно встановити відповідальність за невиконання таких поряд, в межах одного нормативно-правового акта, зокрема, і для уникнення колізії законодавства. Вважаю, немає перешкод для криміналізації діянь, поряд з вже регламентованими у статті 390-1 КК України, у формі умисного невиконання термінового заборонного припису (сьогодні таке діяння є адміністративним правопорушенням).

Тож, вищенаведені міркування доводять, що положення, передбачені статтею 390-1 КК України, зокрема, і щодо умисного невиконання обмежувальних приписів, виданих в порядку Цивільного процесуального кодексу України (далі – ЦПК України), і умисного ухилення від проходження програми для кривдників, призначеної на підставі КУпАП, сьогодні працюють та за умови правильного тлумачення не містять суперечностей.

Тепер доречно проаналізувати можливість притягнення особи до кримінальної відповідальності за умисне невиконання обмежувальних заходів, передбачених статтею 91-1 КК України. Призначення особі одного чи декількох обмежувальних заходів на підставі чинного КК України здійснюється лише одночасно з призначенням інших заходів кримінально-правового характеру або без такого: 1) одночасно з покаранням, яке не пов'язане з позбавленням волі; 2) одночасно зі звільненням від кримінальної відповідальності; 3) одночасно зі звільненням від покарання (частина перша статті 91-1 КК України) [5]. А тому варто зіставити вищезазначені формули застосування обмежувальних заходів із можливістю притягнення особи до кримінальної відповідальності за їх невиконання та змоделювати відповідні приклади: 1) особі за вчинення кримінального правопорушення призначено, наприклад, покарання у виді 200 годин громадських робіт (покарання, не пов'язане з позбавленням волі) та декілька обмежувальних заходів за КК України і така особа умисно не виконує обов'язки, що передбачені обмежувальними заходами. Тож, є підстави для притягнення цієї особи до кримінальної відповідальності за статтею 390-1 КК України. Але ж як тоді бути із невідбутим покаранням у виді громадських робіт та невиконаними обмежувальними заходами? В цьому випадку варто застосовувати правила призначення покарання за сукупністю вироків. Таким чином, суд до покарання, призначеного за новим вироком, повністю або частково приєднує невідбуту частину покарання за попереднім вироком (статті 71, 72 КК України) [5]. Що ж стосується невиконаних обмежувальних заходів, призначених першим рішенням суду, то вони не зникають, але сьогодні продовження їх виконання можливе лише якщо за сукупністю вироків ми отримуємо покарання, яке не пов'язано з позбавленням волі. Однак, вважаю, що у перспективі необхідно відмовитись від такого уточнення і встановити можливість призначення кримінально-правових обмежувальних заходів і у разі призначення особі покарань, які полягають у позбавленні волі особи. А тому обов'язок виконання порушених обмежувальних заходів зберігатиметься за будь-яких умов; 2) особу звільняють від кримінальної відповідальності та призначають їй декілька кримінально-правових обмежувальних заходів, які вона умисно не виконує. Відтак, є підстави таку особу притягувати до кримінальної відповідальності та кваліфікувати вчинене суспільно небезпечне діяння за статтею 390-1 КК України. Тут не виникає питання про сукупність вироків, адже особу було звільнено від кримінальної відповідальності, що означає можливість притягнення її до кримінальної відповідальності лише за вчинення нових кримінальних правопорушень. Вод-

ночас є один виняток, адже чинний КК України регламентує механізм притягнення особи до кримінальної відповідальності за вчинене нею перше кримінальне правопорушення, на підставі якого застосовувалось звільнення від кримінальної відповідальності, і поряд з цим умисне невиконання обмежувальних заходів, передбачених статтею 91-1 КК України. Йдеться про звільнення від кримінальної відповідальності у зв'язку з передачею особи на поруки. Так, відповідно до частини другої статті 47 КК України у разі порушення умов передачі на поруки особа притягається до кримінальної відповідальності за вчинене нею кримінальне правопорушення [5]. У частині третій статті 289 Кримінального процесуального кодексу України (далі – КПК України) вказано, що переконавшись у порушенні особою умов передачі на поруки, суд своєю ухвалою скасовує ухвалу про закриття кримінального провадження і звільнення особи від кримінальної відповідальності у зв'язку з передачею її на поруки та направляє матеріали провадження для проведення досудового розслідування в загальному порядку чи здійснює судове провадження в загальному порядку, якщо питання про звільнення від кримінальної відповідальності було прийняте після направлення обвинувального акта до суду. Проте розгляд питання про притягнення до кримінальної відповідальності особи, взятої на поруки, можливе лише у випадку прийняття і направлення рішення загальних зборів відповідного колективу про відмову від поручительства за взяту ними на поруки особу (частина перша статті 289 КПК України) [7]. Отже, і у випадку кваліфікації особі лише нового кримінального правопорушення, і у разі скасування ухвали про звільнення особи від кримінальної відповідальності та притягнення її до кримінальної відповідальності за вчинене нею перше кримінальне правопорушення і поряд з цим за умисне невиконання обмежувальних заходів, дія останніх повинна бути збережена; 3) особу звільняють від покарання та призначають їй кілька кримінально-правових обмежувальних заходів, вимоги яких вона умисно порушує. У цьому разі дещо складно сформулювати універсальний приклад, адже призначення обмежувальних заходів одночасно зі звільненням від покарання є ускладненим у зв'язку з особливостями різновидів останніх. Все ж, доречним прикладом, який врегульований у КК України, є звільнення від відбування покарання з випробуванням та призначення поряд з цим декількох обмежувальних заходів, передбачених статтею 91-1 КК України, які особа умисно не виконує. У результаті таку особу можна притягнути до кримінальної відповідальності на підставі статті 390-1 КК України. А щодо звільнення від відбування покарання з випробуванням, то у разі вчинення засудженим протягом іспитового строку нового

кримінального правопорушення суд призначає йому покарання за правилами, передбаченими в статтях 71, 72 цього Кодексу (частина третя статті 78 КК України) [5]. Відтак, тут застосовуватимуться ті ж правила, що виведені для першої умови застосування обмежувальних заходів (умисне невиконання обмежувальних заходів, які були призначені одночасно з покаранням, яке не пов'язано з позбавленням волі).

Отже, так як сьогодні застосування кримінально-правових обмежувальних заходів можливе лише одночасно з вищезазначеними трьома умовами, то і кримінально-правові наслідки невиконання цих заходів повинні з ними узгоджуватись. Незважаючи на певні недоліки, стаття 390-1 КК України в частині умисного невиконання обмежувальних заходів, передбачених статтею 91-1 КК України, повинна би реалізовуватись на практиці. Проте, аналізуючи судову практику, що стосується засудження особи за вчинення суспільно небезпечних діянь, передбачених статтею 390-1 КК України, виявлено тенденцію до кваліфікації особи цієї норми, але лише в частині умисного невиконання обмежувальних приписів або умисного ухилення від проходження програми для кривдників. Не вдалось віднайти судового рішення, у якому особа засуджена за вчинення умисного невиконання обмежувальних заходів, передбачених статтею 91-1 КК України (станом на січень 2022 року). Часто зустрічаються рішення, у яких суд кваліфікує вчинене за сукупністю кримінальних правопорушень, одне з яких кваліфіковане за статтею 390-1 КК України як умисне невиконання обмежувальних приписів або умисне ухилення від проходження програми для кривдників, а інше за статтею про злочин, що пов'язаний з домашнім насильством. Це ще раз підтверджує необхідність у правильній оцінці ризиків повторного вчинення щодо потерпілої особи протиправних діянь. Наприклад, особі видано обмежувальний припис щодо постраждалих осіб на основі положень ЦПК України. В подальшому ця особа умисно не виконала обмежувальний припис (стаття 390-1 КК України) та поряд з цим вчинила домашнє насильство, умисне систематичне вчинення психологічного насильства щодо дружини, що призвело до психологічних страждань (стаття 126-1 КК України). Таким чином, суд ухвалив таку особу визнати винним у вчиненні кримінальних правопорушень, передбачених статтями 126-1 та 390-1 КК України, та призначити відповідне покарання (вирок Жовківського районного суду Львівської області у справі № 444/515/21 від 26 липня 2021 року) [8]. Проте, чому суд під час ухвалення вироку у таких кримінальних провадженнях не звертається до застосування кримінально-правових обмежувальних заходів? Все ж, потенційно застосування одного чи декількох обмежувальних заходів у такому кримінальному провадженні можливе, однак

якщо різновиди обмежень за обмежувальним приписом та обмежувальними заходами дотичні, то в цьому разі є ризик, що засуджений може умисно і їх не виконувати. То чи буде виправдано і достатньо за порушення заходу кримінально-правового характеру, обмежувальних заходів, застосовувати ту саму міру кримінальної відповідальності, що й за порушення обмежувального припису (цивільне правове регулювання)? У підсумку всього вищезазначеного відповідь – ні. Умисне невиконання обмежувальних заходів, які передбачені статтею 91-1 КК України, не повинні стояти поряд з умисним невиконанням обмежувальних приписів, або умисним ухиленням від проходження програми для кривдників. Тож, вважаю, що умисне невиконання кримінально-правових обмежувальних заходів повинно стати кваліфікованим складом цього кримінального правопорушення і тягнути за собою більш тяжчі кримінально-правові наслідки, виражені санкцією статті.

Відтак, доцільно залишити у Особливій частині КК України склад кримінального правопорушення, за яким особу можна притягнути до кримінальної відповідальності за невиконання обмежувальних заходів, передбачених статтею 91-1 КК України, у поєднанні із суміжними поняттями, однак регламентувати таке як кваліфікований склад кримінального правопорушення. Це буде сприяти не лише превенції, а й відповідати вимогам міжнародних нормативно-правових актів.

Деякий інший підхід до цього питання передбачено у Проєкті нового Кримінального кодексу України (далі – Проєкт). Адже у статті 8.2.18. Проєкту регламентовано проступок – «Порушення вимог обмежувального заходу». В розумінні цього проступку йдеться виключно про кримінально-правові заходи, обмежувальні заходи, передбачені статтею 3.6.5. Проєкту [9]. Більше того, у юридичній літературі висловлюється і радикально протилежна позиція щодо можливості встановлення кримінальної відповідальності за порушення вимог кримінально-правового обмежувального заходу. Мовляв, основоположні канони вітчизняного кримінального права виходили з того, що Загальна частина КК України є своєрідною конституцією для застосування Особливої частини КК України: перша була основою для застосування другої. Фактично стаття 390-1 КК України за порушення норм Загальної частини передбачає кримінальну відповідальність за злочин, передбачений Особливою частиною. Маємо ситуацію, коли у Зальній частині КК України встановлено правила поведінки, санкціоновані та підтримувані державою, порушення яких є злочином. Звичайно, таке твердження не є істинним та єдино правильним, проте воно має право на існування; воно вже стало одним з аргументів на користь помилковості такого рішення законодавця [10, с. 372-373].

Висновки. Вважаю, що все ж доцільно залишити у Особливій частині КК України норму, за якою можна би було притягнути особу до кримінальної відповідальності за умисне невиконання кримінально-правових обмежувальних заходів, але як кваліфікованого складу кримінального правопорушення. По-перше, порушення кримінально-правових заходів, зокрема, обмежувальних заходів, повинно тягнути тяжчі наслідки, ніж порушення суміжних заходів, які призначені в межах інших правових сфер регулювання. По-друге, аналогічні положення щодо заходів кримінально-правового характеру вже існують і ефективно реалізуються на практиці, наприклад, статті 389, 390 КК України, по-третє, існування можливості притягнення особи до кримінальної відповідальності за порушення застосованих до неї заходів кримінально-правового характеру тільки стимулюватиме цю особу їх не порушувати, по-четверте, виправдано, що за невиконання кримінально-правових обмежувальних заходів для особи повинні наставати негативні наслідки кримінально-правового характеру, оскільки тільки в цьому разі безпека потерпілої особи, яку повинні були забезпечити обмежувальні заходи, буде знову відновлена.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ:

1. Про внесення змін до Кримінального та Кримінального процесуального кодексів України з метою реалізації положень Конвенції Ради Європи про запобігання насильству стосовно жінок і домашньому насильству та боротьбу з цими явищами : Закон від 06.12.2017 р. № 2227-VIII. Відомості Верховної Ради України від 02.02.2018 р. № 5. С. 26. Ст. 34.
2. Конвенція Ради Європи про запобігання насильству стосовно жінок і домашньому насильству та боротьбу із цими явищами. Офіційний переклад. URL: <https://rm.coe.int/1680462546> (дата звернення: 10.04.2022).
3. Пліш Ю. М. Обмежувальні заходи у кримінальному праві та суміжні правові категорії. Актуальні проблеми прав людини, держави та правової системи : матеріали XIX міжнародної студентсько-аспірантської наукової конференції (24 квітня 2020 року). Львів : Юридичний факультет Львівського національного університету імені Івана Франка, 2020. С. 216-219.; с. 216-219.
4. Про запобігання та протидію домашньому насильству : Закон від 07.12.2017 р. № 2229-VIII. Відомості Верховної Ради України від 02.02.2018 р. № 5. С. 32. Ст. 35.
5. Кримінальний кодекс України : Кодекс України, Закон від 05.04.2001 р. № 2341-III. Відомості Верховної Ради України від 29.06.2001 р. № 25. Ст. 131.
6. Кодекс України про адміністративні правопорушення : Кодекс України, Закон від 07.12.1984 р. № 8073-X. Відомості Верховної Ради УРСР від 18.12.1984 р. № 51. Ст. 1122.
7. Кримінальний процесуальний кодекс України : Кодекс України, Закон від 13.04.2012 р. № 4651-VI. Відомості Верховної Ради України від 08.03.2013 р. / № 9-10 /. С. 474. Ст. 88.
8. Вирок Жовківського районного суду Львівської області у справі № 444/515/21 від 26.07.2021 р. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/98623228> (дата звернення: 20.02.2022).
9. Проект нового Кримінального кодексу : станом на 18 лютого 2022 року. URL: <https://newcriminalcode.org.ua/upload/media/2022/02/18/kontrolnyj-proekt-kk-18-02-2022.pdf> (дата звернення: 10.04.2022).
10. Шаблистий В. В. Обмежувальні заходи як новий (зайвий) елемент системи кримінально-правових засобів у механізмі кримінально-правового регулювання. Кримінально-правове регулювання та забезпечення його ефективності : матеріали міжнародної науково-практичної конференції м. Харків, 18-19 жовтня 2018 року. Харків : Право, 2018. С. 369-374.